

Stoere-mannen-verhalen

Deze rubriek is geïnitieerd door de Hessenstam. Wat de Hessenstam doet is bij de meeste mensen niet zo bekend. Misschien komt dit omdat ze niet zoveel doen, maar als ze wat doen, dan doen ze het goed. Dit zal naar voren komen in de verhalen die te lezen zijn in deze rubriek. Wij hopen hiermee een beter beeld te geven van de stam en zijn belevenissen.

De verhalen zijn meestal uit een recent verleden en zijn enigszins gebaseerd op de werkelijkheid. Uiteraard zullen stamleden zelf de hoofdrol spelen in de verhalen. Om privacyredenen zijn de namen in het verhaal gefingeerd.

Balachains an Margaret Rose

Het is nog vroeg op de zaterdagmiddag als er zich onder aan de ijsselbrug een kleine groep mensen vormt. Wellicht is het voor sommigen onder hen nog ochtend, maar allen zijn uitgeslapen en blakend van energie.

Vandaag is het de dag dat ze zullen deelnemen aan een goed schots gebruik, de highlandgames. Ontstaan op de Schotse hooglanden (daar waar stoere mannen wonen) en uitgegroeid tot een sportief evenement welke in vele landen gehouden wordt, zo ook in Zwolle. Het parkje achter de Stilo hallen dient als evenementen terrein, waar het ZHTC (Zwols Hoger Technisch Corps) voor de 3^e maal de Highland games organiseert.

Na een fietstocht van ongeveer 25 minuten arriveren onze deelnemers op het strijd toneel. Hier voegt ook onze clan leider zich bij de troepen. Omdat we mooi optijd zijn, wordt er eerst even tijd vrij gemaakt voor een consumptie of drie en een al dan niet zelf meegebrachte lunch. Dit rustmoment wordt tevens gebruikt om de competitie en organisatie eens te bekijken en te bekritisieren. Liggend in het gras worden er allereerst connecties gelegd met het festivalgevoel. Je kent het wel gras, muziek een grote tent en dat andere. Hierop volgt een haarscherpe observatie en zorgvuldige analyse van de concurrentie die over het algemeen genomen toch een iets grotere fysieke omvang heeft dan de meesten van ons. Één van de teams noemde zich 104+ Stones en dat had waarschijnlijk een direct verband met het gemiddelde gewicht binnen de groep. Maar onder het motto "size doesn't matter" zagen we het nog steeds zitten. Ook de traditionele schotse kilt ontbrak niet. Enkele teams waren als echte clans gehuld in de schotse ruit en bij passende sokken. Wij waren uiteraard voorzien van de authentieke Margret Rose. Het was ook Margret Rose waar wij onze team naam aan dankten (zie titel). Om één uur was het dan zover de jaarlijkse ZHTC Highlandgames werden voor geopend verklaard. Waarbij de spreker namens de organisatie toch wel moeite had met het uitspreken van onze teamnaam maar dat terzijde. Na de opening stortten de 8 aanwezige teams zich vol overgave in de strijd.

Let the games begin

Vanwege het grote aantal spelletjes lichten we er een 1 uit en volgt van de overige spelletjes slechts een korte beschrijving. In het spel "Claymore rising" is een kracht meting tussen 2 personen van verschillende teams. De bedoeling is dat er 2 zware stalen zwaarden geheven worden en horizontaal op schouderhoogte gehouden worden. Na het selecteren van het eerste koppel (licht gewicht voerman, zwaargewicht 104 stone) kon het spel beginnen. De vonken sprongen er van af (figuurlijk) beide teams moedigden hun "mannetje" aan de spanning was te snijden. De blikken van beide deelnemers waren intens en de pin was te voelen. De wil om te winnen hing in de lucht de wil om de ander te zien verliezen was waarschijnlijk nog sterker aanwezig. Spieren begonnen te trillen en gezichten vertrokken. Het moment dat 1 van beide zou moeten opgeven kwam dichterbij. En toen het moment was daar het zwaard zakke en werd tegen de grond geworpen. Helaas de The Balachains an Margaret Rose hadden de eerste ronde verloren, op naar de volgende. Wederom was de balans op de weegschaal iet wat negatief vanuit ons in vals hoek. De strijd waaide weer op over en weer werden wat beledigingen en ontmoedigende teksten gescandeerd (uiteraard heel beleefd). De pijn en het afzien begon weer duidelijk te worden echter dit maal leek de man van 104 stone het toch zwaarder te hebben. Wederom zakke er een zwaard en werd deze met kracht op het gras gegooit, victorie voor de The Balachains an Margaret Rose. 1-1 Een respectabele stand nog 1 poging nog 1 kracht meting. 2 Man 2 zwaarden en een hoop motiveerende teksten leverden wederom een prachtige prestatie op beide strijders werden onder het omhoog houden van het zwaard voorzien van stevige consumpties om op kracht te blijven. En daar viel het zwaard weer helaas de winst is voor de 104 stone. Dit wisten ze nog even subtiel te benadrukken, wisten zij veel dat ze hier nog gruwelijk voor terug gepakt zouden worden.

Een korte beschrijving van het middag programma

"caber toss" ofwel het boomstam werpen. De bedoeling is dat de boomstam zover mogelijk weg gegooit wordt en voor de landing 180 graden draait. "Roll the Barrel" ofwel rol het vat door de poortjes. Het parcours was aangegeven met lintjes die vrolijk boven het gras uit staken en middels een aantal bochtjes en een heuveltje gevolgd dienden te worden. "Putting the ball" dit onderdeel heeft eigenlijk niks te maken met een bal maar behelst het alom bekende bierfust stoten. Er werd gestoten met een vaatje voor de helft gevuld met

het goudgele gerstennat uit Grolle. "pitchfork throw" de agrariërs onder ons zouden hooivork darten zeggen. We voelden het dit was ons onderdeel en gelukkig arriveerde op dit moment de hulp troepen. Onze beunhazen verschenen op het toneel "Quoiting" ofwel hoefijzer gooien, dit lijkt niet zo moeilijk maar dat bleek het dus wel te zijn. Op de een of andere manier ontbrak ons de techniek om de perfecte worp te gooien.

Toen was het tijd voor de pauze en een veel te vette (maar niet minder lekkere) hamburger vers van de bakplaat. Uiteraard was dit ook de tijd om nogmaals ons consumptie plankje bij te vullen, van de organisatie hadden we een speciaal bier plankje gekregen (nu in 3voud aanwezig op de stam zolder). Om maximaal van de pauze te genieten hadden we tijdelijk zo'n grote trekkerband in gebruik genomen als tafel/zit ding. Maar daar kun je ook andere dingen mee doen. Wij besloten om

onze stamadviseur hulde te verlenen en tilden hem met band en al op. Zie de foto in het kader. Hij lijkt wankel maar wij stonden als een huis. En als of het lot het besliste werd ons eerste onderdeel na de pauze het "Wheel flippen" en respect voor meneer de groepsbegeleider want die ging als een dolle. Tijd voor alweer een ander spel. "tossing a sheaf" ofwel strobaal gooien. Gevolgd door het volgende spel "Stone of manhood" wie wel eens kijkt naar de sterkste man van Nederland weet wat ik bedoel. Het tillen van absurd zware stenen om die dan iets verder op weer neer te zetten. Door naar de "timberwalk" stukkie struinen met 2 zware stukken hout over een parcours. Hartstikke mooi en veel te vermoeiend. Door naar de "crosscut" hout zagen kat in het bakkie zou je denken met al die bosbouwers en beun hazen. Helaas had niemand een knetterbiele op de leatherman. Dus toen maar op de old fashion way dus met 2 man en een handzaag. Nog 2 te gaan eerst de "caber wave" nou makkie dit is wat wij allen doen als we gaan pionieren en een stukje door het bos moeten met die paal, ik ben er dan ook van overtuigd dat dit een succes was. Toen de nog 1 opdracht de "Death lift" hoeveel kilo kun je tillen met 2 man. Nou wij dus net iets of wat minder dan de tegenstander.

Na al dit sportieve gedoe trokken wij ons even tactisch terug om even op te frissen en daarna gezamenlijk te dineren in de sfeervolle ambiance van Sophia. Na een goede maaltijd en gezellig gelul vervolgden wij onze weg naar de sociëteit van ZHTC gelegen aan de Diezerkade. Hier konden wij nog even lekker afpilsen en onze vocht balans negatief corrigeren. Het heerlijke gerstenat vloeide rijkelijk gezien er gratis bier getapt werd. Dit was ook wel nodig om de boel gezellig te houden want de opkomst was bijzonder laag. Al vrij snel nadat het fust leeg was vertrokken wij dan ook richting stad om nog even langs het vliegende paard te gaan. Altijd gezellig druk.

Bras jij of bras ik?

Nog even terug naar de middag, Terwijl de top 4 ploegen aan het touw trekken waren om de titel van beste Highland gamer en dus absoluut niet aan opletten waren. Zagen wij nog snel even onze kans schoon om het symbool van de gedoodverfde winnaar te brassen en hun hooghartige gedrag van eerder die dag te pareren (zie Claymore rising). Nu denk je misschien Brassan? ja brassan, niet gewoon jatten maar iets weg nemen (in dit geval een bord) van de andere partij. Vervolgens laat je weten dat je het bord hebt. Zo liepen wij dus met een enorm geel bord op een zaterdag middag gezellig door Zwolle om het bord even tijdelijk veilig te stallen. Nu staat het bord veilig in het clubhuis (zie foto).

Volgens gebruik hebben we de "104 stone" clan geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld om middels een tegenprestatie het bord weer terug te krijgen.

Ow en we waren 7^e van de 8 netjes toch?